

راهکاری برای بهبود زخم دیابتی

نتایج یک پژوهش نشان می‌دهد تجویز دهنده‌های اکسید نیتریک در بهبود زخم دیابتی موثر است.

نتایج یک پژوهش نشان می‌دهد تجویز دهنده‌های اکسید نیتریک در بهبود زخم دیابتی موثر است.

به گزارش ایسنا، بیماری دیابت از جمله بیماری‌های غیرواگیر است که باتوجه به عوارض متعدد و عموماً غیرقابل بازگشت خود، نه تنها باعث پیدایش ناتوانی‌های آزار دهنده در افراد می‌شود، بلکه در ابعاد کلان میتواند بر بدنه اقتصاد سلامت و نیز بهره‌وری عمومی جامعه تأثیرات منفی داشته باشد.

یکی از این عوارض بروز زخم‌های دیابتی است. حس محیطی، خصوصاً در پاها و نوک انگشتان پا در بیماران دیابتی بواسطه آسیب سلول‌های عصبی که به دنبال ابتلای طولانی مدت به دیابت رخ می‌دهد، کاهش پیدا می‌کند. این کاهش حس سبب می‌شود تا افراد ضربات کوچک و مختصری که به پا وارد میشود را متوجه نشده و زخم‌های کوچکی در این قسمت‌ها پیدا کنند. علاوه بر آن گرفتاری رگ‌ها در اثر ابتلا به دیابت سبب می‌شود تا فرایند ترمیم زخم‌ها با کندی صورت پذیرد، بر همین اساس بیماران دیابتی به دنبال بروز زخم و غفلت از توجه به آن با مشکلی جدی به نام زخم دیابتی روبرو می‌شوند که با گسترش زخم، عفونت و عواقب متعاقب آن مواجه می‌شوند.

پس از سوانح، شایع‌ترین علت قطع اندام در جوامع همین زخم پای دیابتی است. با توجه به جدی بودن این عارضه، محققان پیوسته در پی یافتن راه‌های جهت تسریع و ارتقاء در بهبود بخشی به این زخم‌ها هستند.

اخیراً مرکز تحقیقات فیزیولوژی پژوهشکده علوم غدد درون ریز و متابولیسم، طی پژوهشی به بررسی اثر تجویز دهنده‌های اکسید نیتریک (دهنده=نوعی کیت و دستگاه) در روند بهبود این زخم‌ها پرداخته‌اند.

دکتر اصغر قاسمی، مجری این طرح، با اشاره به اینکه کاهش فراهم زیستی اکسید نیتریک (NO) در پوست باعث تأخیر روند التیام زخم در افراد دیابتی می‌شود، گفت: نتایج مطالعه حاضر بر روی موش‌های صحرایی، نشان داد که نیتريت در محیط اسیدی با افزایش تولید اکسید نیتریک در پوست باعث تسریع روند التیام زخم می‌شود.

رئیس مرکز تحقیقات فیزیولوژی بیان کرد: این اثرات مفید می‌تواند به بهبود پاسخ التهابی و تقویت سیستم آنتی‌اکسیدانی در طی فرایند التیام زخم مربوط باشد.

وی خاطر نشان کرد: این نتایج میتواند دریچه‌ای جدید برای یافتن روش‌های جدید و کم‌هزینه در بهبود زخم‌های دیابتی و کاهش هزینه‌ها باز کند که نیازمند پژوهش‌های بیشتر در نمونه‌های انسانی است.